NN 88/2020 (30.7.2020.), Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-IIIA-4870/2019 od 24. lipnja 2020.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1675

Ustavni sud Republike Hrvatske, u sastavu Miroslav Šeparović, predsjednik, te suci Andrej Abramović, Ingrid Antičević Marinović, Mato Arlović, Snježana Bagić, Branko Brkić, Mario Jelušić, Lovorka Kušan, Josip Leko, Davorin Mlakar, Rajko Mlinarić i Goran Selanec, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo Damir Vajdić iz Kaštel Gomilice, kojeg zastupa Vinko Ljubičić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Ljubičić-Vrdoljak & Partneri d.o.o. sa sjedištem u Splitu, na sjednici održanoj 24. lipnja 2020. donio je

ODLUKU

I. Ustavna tužba se usvaja.

II. Ukida se rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-x 154/2018-2 od 1. listopada 2019. te se predmet vraća tom sudu na ponovni postupak.

III. Ova odluka objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Damir Vajdić iz Kaštel Gomilice (u daljnjem tekstu: podnositelj), kojeg zastupa Vinko Ljubičić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Ljubičić-Vrdoljak & Partneri d.o.o. sa sjedištem u Splitu, podnio je ustavnu tužbu u povodu rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-x 154/2018-2 od 1. listopada 2019. (u daljnjem tekstu: osporeno rješenje) kojim je odbačena kao nedopuštena njegova revizija podnesena protiv presude Županijskog suda u Splitu broj: Gž-3061/16 od 27. listopada 2016.

1.2. Podnositelj u ustavnoj tužbi navodi da su mu osporenim rješenjem povrijeđena ustavna prava zajamčena člancima 14. i 29. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.) te pravo iz članka 6. stavka 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (»Narodne novine – Međunarodni ugovori« broj 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst, 8/99. – ispravak, 14/02. i 1/06.; u daljnjem tekstu: Konvencija).

1.3. Za potrebe ustavnosudskog postupka, a na temelju članka 69. alineje 3. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon) pribavljen je spis Općinskog suda u Splitu broj: Pnš-118/12.

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI SLUČAJA

2. Presudom Općinskog suda u Splitu broj: IP-2533/06 od 6. studenoga 2008. djelomično je prihvaćen tužbeni zahtjev podnositelja te je naloženo tuženiku isplatiti mu iznos od 17.265,11 kn s osnove izgubljene zarade za razdoblje od kolovoza 1996. do ožujka 2001., koji predstavlja razliku između naknade plaće koju je podnositelj ostvario u tom razdoblju za vrijeme bolovanja i iznosa plaće koji bi u istom razdoblju, do umirovljenja, ostvario da nije bilo štetnog događaja koji je prouzročio osiguranik tuženika.

U odnosu na preostali dio tužbenog zahtjeva za isplatom daljnjeg iznosa od ukupno 178.007,00 kn (koji čine iznosi od po 2.000,00 kn mjesečno za razdoblje od travnja 2001. pa do kolovoza 2008.) s osnove rente zbog izgubljene zarade nakon umirovljenja podnositelja, tužbeni zahtjev podnositelja odbijen je kao neosnovan.

2.1. Presudom Županijskog suda u Splitu broj: Gžx-802/09 od 1. listopada 2009. žalba podnositelja protiv odbijajućeg dijela prvostupanjske presude odbijena je kao neosnovana te je u tom dijelu potvrđena prvostupanjska presuda.

2.2. Rješenjem Vrhovnog suda broj: Rev 1201/10-2 od 17. siječnja 2012. prihvaćena je revizija podnositelja te su ukinute presude Županijskog suda u Splitu broj: Gžx-802/09 od 1. listopada 2009., kao i prvostupanjska presuda u tom predmetu, u dijelu u kojem je odbijen zahtjev podnositelja (za isplatu iznosa od ukupno 178.007,00 kn) i u tom je dijelu predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

2.3. U ponovljenom postupku pred prvostupanjskim sudom podnositelj je podneskom od 14. siječnja 2014. uredio tužbeni zahtjev tako što je, pored zahtjeva za isplatu iznosa od ukupno 178.007,00 kn (koji obuhvaća zahtjev za isplatu mjesečnih iznosa rente do kolovoza 2008.), proširio zahtjev i u odnosu na daljnje razdoblje nakon kolovoza 2008., potražujući za svaki mjesec rentu u iznosu od po 2.000,00 kn.

2.4. Presudom Općinskog suda u Splitu broj: Pnš-118/12 od 29. travnja 2016. odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev podnositelja kojim je potraživao iznos od ukupno 178.007,00 kn koji se odnosi na iznose mjesečnih iznosa renti dospjelih od travnja 2001. do zaključno s kolovozom 2008. godine.

2.5. Podnositelj je u žalbi protiv te presude, osim što je osporio pravilnost odbijajućeg dijela presude, podnio i prijedlog za donošenje dopunske presude jer je prvostupanjski sud propustio odlučiti o preostalom dijelu tužbenog zahtjeva, za isplatu daljnjih mjesečnih iznosa rente i nakon kolovoza 2008., kako je to zatražio podneskom od 14. siječnja 2014.

2.6. Županijski sud u Splitu presudom broj: Gž-3061/16 od 27. listopada 2016. odbio je žalbu podnositelja kao neosnovanu i potvrdio prvostupanjsku presudu Općinskog suda u Splitu broj: Pnš-118/12 od 29. travnja 2016. kojom je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 178.007,00 kn.

2.7. Podnositelj je 1. veljače 2017. protiv drugostupanjske presude podnio reviziju Vrhovnom sudu u kojoj je prije svega naveo da su nižestupanjski sudovi propustili, pored zahtjeva za isplatu iznosa od 178.007,00 kn, odlučiti o preostalom dijelu tužbenog zahtjeva. Ujedno je ponovio svoj prijedlog za donošenje dopunske presude, a podredno je izjavio i reviziju protiv tog dijela presude o kojem nije odlučeno.

2.8. Vrhovni sud je dopisom od 28. ožujka 2017. spis predmeta dostavio Općinskom sudu u Splitu radi ispitivanja osnovanosti prijedloga podnositelja za donošenje dopunske presude.

2.9. Općinski sud u Splitu ocijenio je da je presudom toga suda od 29. travnja 2016. propušteno odlučiti o dijelu tužbenog zahtjeva podnositelja za isplatu rente i za razdoblje od rujna 2008. pa nadalje, u iznosu od po 2.000,00 kn mjesečno, pa je taj dio zahtjeva odbio kao neosnovan dopunskom presudom broj: Pnš-118/12 od 12. travnja 2017., pozivajući se u odnosu na ocjenu o neosnovanosti zahtjeva na razloge iz obrazloženja presude od 29. travnja 2016.

2.10. Županijski sud u Splitu presudom broj: Gž-1751/17 od 14. rujna 2017. potvrdio je dopunsku prvostupanjsku presudu, nakon čega je spis predmeta vraćen Vrhovnom sudu radi donošenja odluke o podnesenoj reviziji.

2.11. Vrhovni sud je osporenim rješenjem odbacio kao nedopuštenu reviziju podnositelja od 1. veljače 2017., ocijenivši da nisu ispunjene pretpostavke za dopuštenost tzv. redovne revizije iz članka 382. stavka 1. Zakona o parničnom postupku (»Narodne novine« broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01. – članak 50. Zakona o arbitraži, 117/03., 88/05. – članak 129. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona, 2/07. – odluka USRH broj: U-I-1569/2004 i dr., 84/08., 96/08. – odluka USRH broj: U-I-1569/2004 i dr., 123/08. – ispravak, 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 28/13. – članak 145. Zakona o sudovima i 89/14. – odluka USRH broj: U-I-885/2013; u daljnjem tekstu: ZPP), te da podnesena revizija ne ispunjava niti pretpostavke za dopuštenost tzv. izvanredne revizije iz članka 382. stavka 2. ZPP-a.

Mjerodavni dio obrazloženja glasi:

»(...) polazeći od činjenice da podnesenom revizijom tužitelj pobija drugostupanjsku presudu Gž-3061/16 od 27. listopada 2016. kojom je potvrđena prvostupanjska presuda Pnš-118/12 od 29. travnja 2016., a kojom je odbijen zahtjev tužitelja da se tuženiku naloži isplatiti mu iznos 178.007,00 kn, te činjenice da dopunska presuda Pnš-118/12 od 12. travnja 2017. i presuda Gž-1751/17 od 14. rujna 2017., a kojima je odlučeno o zahtjevu tužitelja za isplatu mjesečne rente počev od 15. rujna 2008. nadalje, je samostalna presuda u odnosu na onu protiv koje je podnesena revizija, ocijeniti je da predmet revizijskog razmatranja je odbijeni zahtjev za isplatu iznosa 178.007,00 kn, a koji iznos ujedno označava vrijednost predmeta spora pobijane presude, a koja je donesena na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a.

U skladu s tim, ocijeniti je da protiv pobijane presude nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 382. st. 1. toč. 1. i 3. ZPP-a za dopuštenost tzv. redovne revizije.

(...)

U podnesenoj reviziji tužitelj, suprotno odredbi čl. 382. st. 2. i 3. ZPP-a nije određeno naznačio pravno pitanje zbog kojeg ju je podnio, a bez čega nije moguće ni ocijeniti koje je to pitanje, a rješenje kojeg je važno kako za odluku u ovoj pravnoj stvari tako i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, te zašto. Pitanje u reviziji: (...) pitanje je činjenične naravi, a ne pravno pitanje, i kao takvo se ne može smatrati pitanjem o kojem govori odredba čl. 382. st. 2. ZPP-a.«

III. PRIGOVORI PODNOSITELJA

3. Podnositelj u ustavnoj tužbi ističe da je revizijski sud nepravilno primijenio mjerodavne propise o dopuštenosti revizije, prije svega u pogledu ocjene o neispunjenom vrijednosnom kriteriju za dopuštenost tzv. redovne revizije, a potom i u pogledu ispunjenih pretpostavki za dopuštenost tzv. izvanredne revizije, zbog čega smatra da mu je povrijeđeno ustavno i konvencijsko pravo na pravično suđenje, kao i ustavno jamstvo jednakosti pred zakonom.

IV. MJERODAVNO PRAVO